

Karaffa Gyula

1971

“Gyerekek, menjetek, hozzatok vizet”
mondta apám ágyában fekve
egy januári reggelen
s mi,
unokahúgommal
(mint két ártatlan kis manó)
kézen-fogva mentünk
a furott-kútra
a
vas-ízű vízért,
mert a
mi kutunkba macska fült;
Mire hazaballagtunk
a nehéz teherrel,
apám kezéből
már üresen
hullt
le
a
padlóra
a gyógyszeres-üveg.

Nem sírtam.

Hallgattam csak a maradék
gyógyszerszemek lehulló koppanását,
derekamban éreztem meg
a fájdalom görcsét ;

“Becsapott minket!
Nem is kellett neki a víz!”

Apám nem halt meg akkor;
Csak később
végzett
egy
szótlan
kötél
vele.

Rövidek...

Sose zavart a nem,
az sem zavart, ha igen;
Csak ha a szavak penge-vékony
éle az arcomba vágott,
akkor kezdtem utálni a világot,
(de csak rövid időre)
míg fel nem száradt lelkem
halványpiros vére.

*

Útjaim monoton egyhangúsággal telnek;
Már vakon is hazatalálok hozzád, Kedvesem:
Te leveszed a kabátom, gőzölgő ételt
teszel éhes, vágyakozó szemeim elé
s oly természetességgel tálalod
magad is elém, hogy kénytelen vagyok
elfogyasztani mindkettőtöket, és megelégedve,
eltelve a boldogsággal már nem is érdekel,
hogy útjaim monoton egyhangúsággal telnek
s csak telnek, csak telnek, csak telnek,
csak telnek, csak telnek.....

*

Nem beszélünk már a szerelemről;
Tán nem is tudjuk, hogy mi az.
Hogy szerelem-e, ha lábadra teszem a lábam,
mielőtt belezuhannánk az álom birodalmába,
hogy szerelem-e, ha belekortyolsz kávémba
mielőtt elém tennéd a gőzölgő poharat,
hogy szerelem-e, ha ebédet főzöl,
vagy ha én munkába megyek,
hogy szerelem-e, ha egymás nélkül
vacogunk csak, mint a dermedt jégcsapok.

Haragvó zöldek,
aranyló sárgák;

Mint selymes bunda
nő szemérmén;
Olyanok a fák:

Az utak akár
szalag a kalapon;
Körbe-körbe.

A magas fűben
lábam botlik;
Múlt-gödörbe.

Végtelen tér.
Magam vagyok;
Önmagammal.

Őzek álma
száll az égre;
Fel a Nappal.

Grófok, bárók
nemesedtek;
Túl a végen.

Vászongatyák
száradoztak;
Kinn a szélben.

Palóc-szótól
terhesednek;
Ma a versek.

Atyafiak
találnak meg;
Szép szerelmet.

Szeretek itt.
Mint falevél;
Lóg az ágon.

Nincsen határ.
A folyó is;
Szabadságon.

Nógrádi dombok

Ima volt?

Csak halkán szólva térdepelt,
(Nem nyomta akkor térdét szét a fa.)
fejét lehajtva, míg betelt,
s már nem volt egy szava.

Azt is hihették, tán dadog,
(De csak az angyalok nyelvén beszélt)
nem vették körül csillagok,
dicsfény sem fonta be fejét.

Templomnak érezte magát,
(Bár épülete már gyengécske volt.)
a felhők fésülték haját,
s lelkéről eltűnt a folt.

Ima volt-e, mit ellehelt?
(Mert az ember csak makogni képes.)
Szavára senki sem felelt,
de mégsem volt nevetséges.

*

Ima volt-e, mit ellehelt?
Azt is hihették tán dadog.
Templomnak érezte magát.
Nem feleltek az angyalok.